

Arrest

nr. 136 000 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad KORTRIJK, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO *loco* de gemachtigde vertegenwoordiger van het college van Burgemeester en Schepenen van de stad Kortrijk.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 19 februari 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) als bloedverwant in opgaande lijn van haar schoondochter D.N., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 18 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

~~"In uitvoering van artikel 5.1. § 1. eerste lid / 51. § 1. derde lid / 51. § 2. tweede lid / 52. § 3 / 52. § 4. vijfde lid. gelezen in combinatie met artikel COTcr. van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen*, die op **19.02.2014** werd ingediend door:~~
(...)

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ;

Volgende documenten werden niet binnen de gestelde termijn voorgelegd:

- *gelegaliseerd bewijs van onvermogen van betrokkene*
- *gelegaliseerd bewijs van géén eigen inkomsten*
- *bewijs dat er géén OCMW-steun ontvangen wordt*
- *bewijs van ziekteverzekering in België*

i

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52,§3 van het KB van 8 oktober 1981.

(...)

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen **30 dagen**."*

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

"Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België wonende naaste familieleden wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan

het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 augustus 2014, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar naaste familieleden in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Te dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *“privéleven”* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij voert aan dat zij door de bestreden beslissing *“van haar in België wonende naaste familie”* wordt gescheiden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestaan en de omvang van zijn familiebanden niet verder toelicht noch aantoont. Zij licht op geen enkele wijze toe welke naaste familieleden worden bedoeld.

In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een gezinsleven met haar zoon en haar schoondochter D.N., van Nederlandse nationaliteit, in functie van wie zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indient als bloedverwant in opgaande lijn, merkt de Raad in dit verband op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming

van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* brengt de verzoekende partij geen elementen aan ter weerlegging van de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat zij naliet aan stukken voor te leggen als bewijs van haar onvermogen en van het niet hebben van eigen inkomsten. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke elementen of stukken aan te brengen waaruit kan blijken dat er tussen haar en haar zoon en schoondochter sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Voorts blijkt uit het administratief dossier ook dat de verzoekende partij niet inwoont bij haar zoon en schoondochter. Er dient aldus te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, aantoont.

In zoverre de verzoekende partij een netwerk van persoonlijke, economische en sociale belangen in België heeft uitgebouwd, kunnen de relaties met haar familieleden deel uitmaken van haar privéleven (EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 59). Niettemin blijft de verzoekende partij ook hier in gebreke om het bestaan en de omvang van dit privéleven op enige wijze aan te tonen.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en gezinsleven aantoont in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en

het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij als meerderjarige ascendent ten laste is van de burger van de Unie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot een theoretisch betoog dat zeer summier stelt dat haar recht op een privé- en gezinsleven wordt geschonden nu zij niet bij haar naaste familie in België kan blijven. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een privé- en familieleven onderhoudt, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en familieleven in haar land van herkomst of elders verder te zetten. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, maar zij blijft in gebreke om onoverkomelijke hinderpalen aan te voeren voor het leiden en het verder zetten van haar privé- en familieleven in haar land van herkomst of elders.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Deze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar naaste familieleden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de staat, de verzoekende partij zelf ook gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. De verzoekende partij zou mogelijkerwijze in aanmerking kunnen komen voor een verblijfskaart als ascendent ten laste, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij hiertoe niet de gevraagde stukken en bewijzen heeft aangebracht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, vooraleer zij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in haren hoofde, minstens zelf eerst op zorgvuldige wijze de stappen dient te zetten die voor haar openstaan.

De Raad wijst er op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar naaste familie in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond noch van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en de rechten van verdediging. De verzoekende partij voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel als volgt uiteen:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van Unie. Volgens verweerder heeft verzoekster nagelaten een gelegaliseerd bewijs van onvermogen van verzoekster, een gelegaliseerd bewijs van géén eigen inkomsten, een bewijs dat er geen OCMW-steun ontvangen wordt en een bewijs van ziekteverzekering in België neer te leggen.

Dat verzoekster echter opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken alsnog neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat verzoekster opmerkt dat zij, nadat zij haar aanvraag bij de gemeente Bree had ingediend, is verhuisd naar Kortrijk. Bij de stad Kortrijk stelde men in eerste instantie dat verzoekster geen bijkomende stukken meer diende neer te leggen. Toen plots bleek dat verzoekster nog wel degelijk bijkomende bewijsstukken diende neer te leggen, was er onvoldoende tijd in hoofde van verzoekster om de noodzakelijke documenten (waaronder deze uit Marokko) te bekomen.

Dat verweerder echter verzoekster niet de mogelijkheid heeft geboden alsnog de ontbrekende bewijsstukken neer te leggen.”

3.2.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 februari 2014 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie, dit is in functie van haar schoondochter die de Nederlandse nationaliteit heeft.

3.2.3. Krachtens artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° worden als familieleden van een burger van de Unie beschouwd:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De verzoekende partij zal dus, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van haar schoondochter van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 50, §2, aanhef en 6° b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...) 6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) (...)

b) Elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40 bis, §2 en §4 van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”.

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.2.4. De verzoekende partij dient op 19 februari 2014 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. De verzoekende partij wordt vervolgens uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 19 mei 2014 volgende documenten neer te leggen: *“gelegaliseerde geboorteakte zoon M.M. (...), gelegaliseerd bewijs van onvermogen van betrokkene, gelegaliseerd bewijs van géén eigen inkomsten, bewijs dat er géén OCMW-steun ontvangen wordt, bewijs van ziekteverzekering in België”*.

Dit blijkt uit de bijlage 19ter die de verzoekende partij werd betekend en die zich in het administratief dossier bevindt. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat een gelegaliseerd bewijs van onvermogen van betrokkene, een gelegaliseerd bewijs van géén eigen inkomsten, een bewijs dat er géén OCMW-steun ontvangen wordt en een bewijs van ziekteverzekering in België niet werden neergelegd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist of weerlegd.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid omdat hij heeft nagelaten om haar aan te schrijven of haar uit te nodigen bijkomende stukken neer te leggen.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is in die zin dat aan de verzoekende partij werd gevraagd, toen zij haar aanvraag van een verblijfskaart op 19 februari 2014 indiende, om de hierboven vermelde documenten en bewijzen voor te leggen.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag te vervolledigen, zoals haar uitdrukkelijk en persoonlijk werd meegedeeld. De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde er toe gehouden was om bijkomende stukken op te vragen nu de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie bij de verzoekende partij zelf berust.

In zoverre de verzoekende partij opmerkt dat zij, nadat zij haar aanvraag bij de gemeente Bree had ingediend, verhuisd is naar Kortrijk en dat men bij de stad Kortrijk in eerste instantie stelde dat zij geen bijkomende stukken meer diende neer te leggen, doch wanneer plots bleek dat zij wel nog degelijk bijkomende bewijsstukken diende neer te leggen, er onvoldoende tijd was om de noodzakelijke documenten (waaronder deze uit Marokko) te bekomen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een blote bewering, die zij geenszins staft. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de stad Kortrijk aan de verzoekende partij aangaf dat zij geen bijkomende documenten diende neer te leggen. Zelfs in de veronderstelling dat de stad Kortrijk aangaf dat de verzoekende partij geen ‘bijkomende’ stukken meer diende neer te leggen, kan zij niet voorbijgaan aan het gegeven dat haar reeds op 19 februari 2014, en aldus voor haar verhuis naar Kortrijk op 5 april 2014, gevraagd werd bepaalde documenten neer te leggen. Het gegeven dat de stad Kortrijk geen bijkomende documenten opvraagt na de verhuis doet geen afbreuk aan het feit dat bepaalde documenten reeds werden opgevraagd aan de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte om haar aanvraag van een verblijfskaart te ondersteunen. Dat de verzoekende partij niet is ingegaan op de uitdrukkelijke vraag om de gevraagde bewijzen en documenten bij te brengen, kan de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk niet worden verweten.

Aangezien de verzoekende partij niet is ingegaan op de uitdrukkelijke vraag om de gevraagde bewijzen en documenten bij te brengen, kon in de bestreden beslissing op goede gronden worden gesteld: *“De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”* Dat vervolgens wordt besloten om de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor.

3.2.6. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

3.2.7. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden volledig ontbreekt. Overigens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart indiende in functie van haar schoondochter van Nederlandse nationaliteit, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op familieleden van Belgen, zou kunnen schenden. Een schending van voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

3.2.8. Daargelaten de vraag of de hoorplicht in deze omstandigheden van toepassing is, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: de verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog zonder aan te duiden welke documenten en bewijsstukken die een invloed konden hebben op de beslissing inzake haar aanvraag van een verblijfskaart zij had kunnen voorleggen aan het bestuur. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.2.9. Ten overvloede wenst de Raad er op te wijzen dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat de verzoekende partij, indien zij in het bezit is van de gevraagde documenten, een nieuwe aanvraag indient.

3.2.10. De Raad wijst er tenslotte dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.2.11. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en haar rechten van verdediging.

3.3.1. De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de

afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van haar verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters naaste familie in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

3.3.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt verder duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging van derdelanders met burgers van de Unie, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar socio-economische situatie, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

3.3.3. In zoverre de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd werd overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarom de verwerende partij geen rekening hield met haar naaste familie, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*” In de tekst van deze bepaling kan geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde worden gelezen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat rekening moet gehouden worden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM. De Raad wijst er opnieuw op dat de verzoekende partij erg vaag blijft over de elementen waarmee de verwerende partij rekening had dienen te houden. Zij stelt niet met welke naaste familie de verwerende partij rekening had dienen te houden, noch op welke wijze zij met deze naaste familie een gezins- of familieleven onderhoudt, laat staan op welke wijze dit familieleven een invloed kon hebben bij het nemen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt eveneens dat de verzoekende partij een beschermenswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Aangezien de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, is niet aangetoond dat de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten om deze reden strijdig is met deze bepaling. In die zin maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven en daardoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden.

Met haar vaag betoog toont de verzoekende partij geenszins een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER